

KAVİM

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çığlığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabişeleri*, Aptülrika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)

AHMET ÜMİT

Kavim

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5474
Edebiyat - 1563

Kavim / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

1. baskı: Doğan Kitap, 2006
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Ekim 2019
ISBN 978-975-08-4599-4

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

*1914 yılında Sarıkamış'ta yaşamını yitiren
on binlerce askerden biri olan İsmail Dedemin anısına...*

Mardin'e ve Antakya'ya yaptığım gezi sırasında yardımını esirgemeyen Coşkun Özdemir'e, gezi boyunca bana eşlik eden Erdiñ Çekiç, Oktay Okukçu, Yalçın Kümeli'ye, mesleki bilgilerinden yararlandığım değerli bilimadamı, Adli Tıp Uzmanı Dr. M. Süalp Bengidal'a, Rumlar hakkında bana ayrıntılı bilgi veren Anna Maria Aslanođlu'na, Arap Aleviliđi (Nusayrilik) hakkında araştırma yapmama yardım eden Mehmet Güzelyurt'a, Süryaniler hakkında araştırma yaparken yardımcı olan Hampar Duman'a, soruşturma bölümlerini yazarken beni bilgilendiren Av. Mehmet Ata Uçum'a, tıp konusunda bilgilerinden yararlandığım Dr. Seher Üstün'e, kitabın yazılması boyunca bana her türlü desteği veren Kemal Koçak'a, Ayhan Bozkurt'a ve beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan kızım Gül Ümit'e ve eşim Vildan Ümit'e en içten teşekkürlerimi sunarım. Onlar olmasaydı bu kitap da olmazdı.

Öldürmeyeceksin.

Eski Abit, Çıkış, 20:13.

Genzini yakan koku uyandırdı onu. Bu kokuyu tanıyordu. Yıllarca kapalı kalmış bir kilisenin kokusu. Kilisede yakılan kandillerin, ufalanan taşların, eriyen mermerin, çürüyen ahşabın, yıpranmış sayfaların, küflenmiş cesetlerin kokusu. Dehşete düşmesi gerekirdi ama sadece çevresine bakındı. Usulca kımıldayan siyah bir leke gördü. Biçimsiz, belirsiz bir leke... Simsiyah bir silüet... Gülümsedi lekeye.

“Mor Gabriel” diye mırıldandı.

Leke yaklaştı, yaklaşıncaya insan cisminde bürünüverdi. Siyahlar içinde bir insan. O insan başucuna geldi, kulağına fısıldadı:

“Beni tanıdın mı?”

“Mor Gabriel” diye mırıldandı yine. Ağzından Mor Gabriel sözcükleri dökülürken müziği duydu; derinden, çok derinden gelen bir ayin müziği. Bilmediği bir dilde yinelenen tutkulu bir mırıltı, kendinden geçmiş birinin söylediği bir tekerleme. Aynı anda haçı fark etti. Gümüşten bir haç. Adam haçı elinde mi taşıyordu, yoksa göğsünde mi, anlamaya çalışırken, boşluğu ikiye bölen bir parıltı yandı söndü. Bir acı hissetti. Parıltı yeniden yandı söndü, acı kayboldu, bütün bedenine bir rahatlık yayıldı, ses uzaklaştı, önce odadaki renkler silindi, sonra o siyah leke kayboldu, sonra oda, sonra da ışık...

*İnsan denen bu tuhaf yaratığı uzak tutacak
ne bir güç var, ne de bir yasa.*

Sorgu odası alacakaranlık. Nazmi, uzun masanın ucuna oturmuş, ben sol yanındaki iskemledeyim, Ali ayakta. Tepedeki lamba sadece Nazmi'nin yüzünü aydınlatıyor. Nazmi'nin geniş alnında ölgün bir parıltı var, çukura kaçmış gözleri karanlıkta...

“Başını öne eğme” diye uyarıyor Ali. Öfkeli değil, görevini yapan bir polisin olağan otoriterliğini taşıyor sesi. Nazmi'nin karşı çıkacak hali yok, usulca kaldırıyor başını; sevincini yitirmiş ela gözleri çıkıyor ortaya. Işık sert gelmiş olmalı, gözlerini kırıştırıyor. Yüzünde en az iki haftalık sakal. Sakal çizgisinin başladığı yerden bir parmak yukarıda, sol göz çukurunun altındaki yara, siyah bir leke gibi duruyor. Sorgu odasının sessizliğini bizim Ali'nin sözleri bozuyor. Eliyle masanın üzerindeki siyah Browning'i göstererek, “Kendini de bununla mı vurdun?” diye soruyor.

Nazmi'nin ezik bakışları önce Browning'e, sonra Ali'ye dönüyor. Başını usulca sallayarak onaylıyor.

“Onunla...”

“Beylik tabancan mı?” diye giriyorum araya.

“Beylik tabancam...”

“İyi silahmış” diyorum, “Teşkilatta sevilen biriymişsin. Dosyanı okudum, takdirnameler, ödülleri... Amirlerin senden çok memnun. Herkes hakkında iyi konuşuyor.”

Hiç tınmadan, öylece dinliyor Nazmi. Bir ara bakışları masadaki sigara paketine kayıyor. Paketi alıp ona uzatıyorum.

“Yaksana...”

Titreyen elleriyle bir sigara çekip kurumuş dudaklarının kenarına yerleştiriyor. Uzanıp yakıyorum. O sigarasından derin bir nefes çekerken, “Kimse senin yaptığına inanmıyor” diyorum. “Nasıl oldu bu iş?”

Feri kaçmış ela gözleri boş boş dolanıyor yüzümde. Sanki çare olurmuş gibi yeniden derin derin çekiyor sigaranın dumanını ciğerlerine.

“Bilmiyorum Başkomserim” diyor sonunda. “Bilmiyorum” diye tekrarlarlarken, ciğerlerinde unuttuğu dumanlar kendiliğinden süzülüyor dışarıya. “Oldu işte...”

“Yani sen yaptın?”

Buruk, pişmanlık yüklü bir sesle yanıtıyor: “Ben yaptım...”

Neden onu sorguluyoruz; gerçek gün gibi ortada. Adam da inkâr etmiyor zaten. Niye ona daha fazla acı çektirelim? Ama Cengiz Müdürümüzün uyarısı var. Son günlerde polisler hakkında basında çıkan olumsuz yazılar, kılı kırk yarmamıza yol açıyor. Ali de Cengiz Müdürümüz gibi düşünüyor olacak ki sorguya yeniden başlıyor:

“Neden yaptın?”

Nazmi yanıt vermek yerine sigaraya sığınıyor. Ama Ali onu rahat bırakmıyor:

“Cinayet gecesi karınla tartıştınız mı?”

Ali’nin yüzüne bakmadan yanıtıyor Nazmi: “Tartıştık...”

“Konu neydi?”

“Hatırlamıyorum... Son günlerde hep tartışıyorduk...”

Ali, avını kıştırmanın yollarını arayan bir avcı gibi Nazmi’nin tepesinde durmuş, bir açık yakalamaya çalışıyor.

“Kıskanıyor muydun karını?”

Ali’nin sorusunu ben bile yadırgıyorum, Nazmi isyan edecek diye düşünüyorum, yapmıyor.

“Kıskanırdım” diyor. Sesi yorgun, çaresiz, tükenmiş bir adamın ruh halini yansıtıyor. “Hoşuna giderdi onu kıskanmam...”

Kederle gülümsüyor, içten içe öldürdüğü karısıyla konuşur gibi... Çok sürmüyor bu.

“Yanlış iz üzerindesin Komserim” diyor. Başını kaldırmış, Ali’ye bakıyor. Ne söylediğini bilen bir adamın kararlılığı var yüzünde. “Karımı kıskandığım için öldürmedim. Sandığın gibi değil...”

“Peki ne o zaman?”

“Oldu işte” diyor Nazmi... “Kader...”

Yeniden sigarasından derin bir nefes çekiyor.

“Nasıl kader?” diyor Ali.

“Nasıl olacak, bildiğin kader...” Artık boş vermiş bir adamın özgüveni var sesinde. Bana dönüyor. “Başkomserim, siz daha iyi bilirsiniz, bizim meslek zordur.”

Sessiz kalarak onaylıyorum onu. Ali bana hiç katılmıyor. “Polislik zor” diye gürlüyor ama çekip karımızı, kızımızı öldürmüyoruz, diyecek oluyor, söyleyemiyor. Bakışlarını Nazmi’den kaçırarak, “Ama her kafamız bozulduğunda silahımızı çekip yakınlarımızı vurmuyoruz” diye tamamlıyor. Nazmi’nin güveni anında kayboluyor, başını öne eğerek gözlerini saklamayı seçiyor. Ali’nin ona fırsat vermeye hiç niyeti yok.

“Onları niye vurdun?” diye acımasızca yapıştırıyor soruyu.

Nazmi ölü gibi; ne kıpırdıyor, ne de soruyu yanıtlıyor. Ali adamı fena örseleyecek, izin vermemek için ben giriyorum araya:

“Bak Nazmi, sorguyu tamamlamak zorundayız... Bize olanları anlatsan iyi olur.”

Yeniden başını kaldırıyor, hareketleri öyle yavaş ki kıpırdadığında sanki canı yanıyor.

“Zaten anlattım Başkomserim. Ama mademki istiyorsunuz, tekrar anlatayım: O gece eve geldim... Yemek hâlâ hazır değildi. Aynur yandaki komşunun bulaşık makinesi aldığını, bizim ne zaman alacağımızı soruyordu. Yirmi dört saattir görevdeydim. Kapkaççılar bir diplomatın karısının çantasını kapmışlar. Tarla başı’nda bütün gün kapkaççı ko-

valadık. Üzerimize ateş açtılar. Bir arkadaşım yaralandı, zamanında eğilmesem ben de vurulacaktım. Neyse, sokağı olduğu gibi kuşattık. Kimi gördüysek toparladık ama kadının çantasını bulamadık. Akşamüzeri emniyete döndüğümüzde müdür dende sağlam bir fırça yedik; ne beceriksizliğimiz kaldı, ne salaklığımız... Anlayacağımız, o kafayla geldim eve. Karım ne zaman bulaşık makinesi alacağız diye karşıladı beni. Üstelik daha yeni aldığımız televizyonun taksidi bile bitmemişken... Tartışmak istemedim... İçeri yürüdüm, içerde kızım ağlıyordu, iki yaşındaydı... Acıkmış olmalıydı. Ben aç değildim, yorgundum. Kafamın içi arı kovanı gibi vızıldıyordu. Karım, ‘Şu çocuğu kucağına al, görmüyor musun, ben yemek hazırlıyorum’ dedi. Yüzümü asmışım. Karım, kızımı kucağıma almak istemediğimi sandı. Halbuki ben sadece yorgundum, kızıma sarılıp uyumak istiyordum. Kızımı kucağıma aldım ama susmadı. Karım da susmadı. Onları dinlemiyordum, onları duymak istemiyordum, sadece uyumak istiyordum, bir de kafamın içindeki vızıltılar dinsin istiyordum. Olmadı, sanki biri kafamın içindeki kovana çomak sokmuş gibi vızıltılar arttı. Çocuğu yatağın üzerine bırakıp ellerimle kulaklarımı tıkadım. Ama boşuna, vızıltılar dineceğine giderek artıyordu. Hayır, artık çocuğumun da, karımın da sesini duymuyordum. Oysa kızım katıla katıla ağlıyordu, karım ise karşıma dikilmiş, çocuğu göstererek bağıırıp çağırıyordu. Ona susmasını söyledim... Belki söylemedim de söylediğimi zannettim ama o üzerime yürüdü. Bana vurmaya başladı. Bilmiyorum, belki vurmadı da bana öyle geldi. Vursa bile önemsemedim, önemsemezdim... Benim kurtulmak istediğim karım, kızım değil, kafamın içindeki arıların vızıltılarıydı... Elim ne zaman tabancama uzandı, ne zaman kılıfından çıkardım, ne zaman tetiğe bastım, bilmiyorum. Ardı ardına patlayan mermilerin gürültüsü kafamın içindeki arıları korkutup kaçırincaya kadar ateş ettiğimi biliyorum sadece. Ben karımla kızıma ateş etmiyordum, sadece arıları kaçırmak istiyordum. Ama gözlerimi açtığımda, kanlar içinde kıvranan bedenleriyle

karşılaştım. Ne yapacağımı bilemedim, bu kez tabancayı kendime çevirdim, bastım tetiğe. Ama olmadı, ölmedim. Öldürmeyen Allah, öldürmüyor işte.”

Bir süre sessiz kalıyor, gözlerini yüzüme dikerek tamamlıyor:

“İşte böyle oldu Başkomserim. Gerçek bu. Ama tutanaklara nasıl isterseniz öyle yazın, fezlekeyi nasıl isterseniz öyle düzenleyin. Kaybedecek neyim var ki? Hiçbir hâkim, kendime verdiğimden daha ağır bir ceza veremez ki bana.”

Ali’ye bakıyorum; tamam mı, duymak istediklerimiz bunlar mıydı? Ama Ali’nin yüzündeki, o çok iyi tanıdığım katı polis ifadesi değişmiyor. Sanki, “İyi de Başkomserim, o zavallı kadının, o iki yaşındaki masum çocuğun suçu ne?” demek istiyor. Haklı, haklı ama genç. Hele bizim mesleğimiz için çok genç... Katilleri yakalayarak, yasaı uygulayarak suçu, kötülüğü önleyebileceğine inanıyor. Bana gelince, suçu önlemek için suçluyu yakalamanın, adaleti sağlamak için yasaı uygulamanın hiçbir işe yaramadığını karşılaştığım yüzlerce olayda birebir yaşayarak öğrendim. Keşke öğrenmemiş olsaydım, diyorum çoğu zaman, keşke yalan da olsa dünyada adalet diye bir şeyin var olduğuna inanabilseydim. Ama inanamıyorum. Çünkü insan denen bu tuhaf yarattığı kötülükten uzak tutacak ne bir güç var, ne de bir yasa. Aklımdan bunlar geçerken kapı açılıyor. Açılan kapının aralığından önce floresanların sıkıcı aydınlığı, ardından Zeynep’in güzel yüzü görünüyor.

“Başkomserim, acil bir durum var” diyor. Biçimli kaşları çatılmış, koyu renk gözleri ciddiyetle bakıyor yüzüme. Bir an bakışları Ali’ye kayacak oluyor. Benim soru, işte o ana denk geliyor:

“Mesele ne?”

“Bir cinayet işlenmiş Elmadağ’da... İlginç bir olay...”

Olayın ilginçliğini Nazmi’nin önünde tartışacak halimiz yok. Dahası, buradan ayrılmak hoşuma gidecek.

“Geliyoruz” diyorum.

Ali hayal kırıklığı içinde yüzüme bakıyor.

“Yazılı ifadeyi sonra alırız, Nazmi hepsini anlattı zaten.”
Ali ısrar etmiyor. Ceketini giyip peşim sıra geliyor. Kapıdan çıkarken Nazmi’ye dönerek, “Geçmiş olsun” diyorum. Nazmi’nin dudaklarında acı bir gülümseme beliriyor. “Sağ olun Başkomserim ama geçmez...”